

Prin intermediul primului motiv, recurenta arată că Tribunalul a încălcat regulile de competență prevăzute la articolul 225 CE întrucât s-a pronunțat pe fond cu privire la cererea de anulare a scrisorii Comisiei din 20 iulie 2007 neconfirmând dobândirea beneficiului nerecuperării ulterioare a taxelor la import pentru aparatele receptoare de televiziune în culori fabricate în Thailanda, deși ar fi apreciat anterior că respectiva cerere este inadmisibilă pentru motivul că scrisoarea în cauză nu poate produce efecte juridice.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat dreptul la apărare și a săvârșit o eroare vădită de calificare juridică a faptelor întrucât, pe de o parte, ar fi refuzat cererea sa de punere la dispoziția părților a tuturor probelor propuse și, pe de altă parte, ar fi apreciat că Thomson a dat dovadă de neglijență vădită în măsura în care, în calitate de operator experimentat, ar fi trebuit să solicite informații precise Comisiei cu privire la posibilitatea de a continua să declare televizoarele în culori fabricate în Thailanda ca fiind de origine thailandeză după ce s-a început furnizarea către aceasta de tuburi de origine coreeană și malaieză.

Prin intermediul celui de al treilea motiv, Thomson invocă încălcarea de către Tribunal a articolului 239 din Codul vamal⁽¹⁾ privind posibilitatea unei rambursări totale sau parțiale a taxelor la import sau la export achitate sau a unei remiteri a unui quantum din taxa vamală. Recurenta arată, pe de o parte, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a respins cererea sa examinând numai condiția referitoare la lipsa înșelăciunii sau a neglijenței, fără a verifica în prealabil condiția referitoare la existența unei situații speciale.

Pe de altă parte, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de calificare juridică a faptelor, și prin urmare o eroare de drept, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile de remitere prevăzute la articolul 239 din Codul vamal. În opinia recurente, aceasta îndeplinește efectiv cerințele prevăzute de această dispoziție întrucât circumstanțele cauzei ar constitui o situație specială în măsura în care Comisia ar fi modificat practica de interpretare a dispozițiilor relevante fără a fi avertizat suficient operatorii.

Thomson susține, pe de altă parte, că nu avea nicio îndoială cu privire la legalitatea operațiunilor sale, dat fiind că era convinsă că numai o singură taxă antidumping — stabilită practic de comun acord cu Comisia — ar fi aplicabilă întregii sale producții. Așadar, nu s-ar putea considera că aceasta a fost neglijență.

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Arbeitsgerichts Wuppertal (Germania) la 14 decembrie 2009 — Dieter May/AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Cauza C-519/09)

(2010/C 80/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Arbeitsgericht Wuppertal

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dieter May

Pârât: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

Întrebarea preliminară

Noțiunea de lucrător în sensul articolului 7 alineatele (1) și (2) din Directiva 2003/88/CE (care corespunde articolului 7 din Directiva 93/104/CE) [...] ⁽¹⁾ vizează și angajatul care face obiectul unui regulament de serviciu (Dienstordnungsangestellter) al unui organism de drept public al cărui drept statutar autonom, adoptat în temeiul unei reglementări legislative federale [articolul 351 din codul asigurărilor sociale (Reichversicherungsordnung)] face trimitere, în ceea ce privește dreptul la concediu al unui asemenea angajat, la normele aplicabile funcționarilor [în speță, articolul 101 din legea landului Renania de Nord-Westfalia privind funcția publică (Landesbeamtengesetz NW) coroborat cu regulamentul privind concediul anual al funcționarilor și judecătorilor landului Renania de Nord-Westfalia (Verordnung über den Erholungsurlaub der Beamtinnen und Beamten und Richterinnen und Richter im Lande Nordrhein Westfalen)]?

⁽¹⁾ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 07, p. 3).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 22 decembrie 2009 — Deutsche Telekom AG/Bundesrepublik Deutschland

(Cauza C-543/09)

(2010/C 80/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Deutsche Telekom AG

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland

Celelalte părți în proces: GoYellow GmbH, Telix AG

Întrebările preliminare

1. Articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) ⁽¹⁾ trebuie să fie interpretat în sensul că statele membre au dreptul să impună întreprinderilor care atribuie abonaților numere de telefon să pună la dispoziție date privitoare la abonați cărora întreprinderea în cauză nu le-a atribuit ea însăși numere de telefon în vederea furnizării de servicii de informații telefonice accesibile publicului și a unei liste de abonați, în măsura în care întreprinderea respectivă deține aceste date?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă:

Articolul 12 din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ⁽²⁾ trebuie să fie interpretat în sensul că impunerea obligației menționate mai sus de către legiuitorul național este condiționată de faptul ca celălalt furnizor de servicii de telefonie sau abonații săi să consimtă la transmiterea datelor sau, cel puțin, să nu se opună acestei transmiteri?

⁽¹⁾ JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213.

⁽²⁾ JO L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Varhoven Administrativen Sad la 23 decembrie 2009 — „Aurubis Bulgaria” AD/Nachalnik na Mitnitza — Sofia

(Cauza C-546/09)

(2010/C 80/16)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Varhoven Administrativen Sad

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: „Aurubis Bulgaria” AD

Pârât: Nachalnik na Mitnitza — Sofia

Întrebările preliminare

1. Articolul 232 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar ⁽¹⁾ trebuie interpretat de instanțele naționale în sensul că autoritățile vamale nu pot impune dobânzi moratorii cu privire la datoriiile vamale suplimentare decât pentru perioada care urmează înscrierii în evidența contabilă, comunicării către debitor și expirării termenului stabilit de autoritatea vamală — conform articolului 222 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat — pentru plata datoriiilor vamale suplimentare?

2. În lipsa unor dispoziții relevante în Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 ⁽²⁾, articolul 214 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar trebuie interpretat în sensul că autoritățile naționale nu pot aplica dobânzi compensatorii pentru perioada cuprinsă între data declarației vamale inițiale și data înscrierii ulterioare în evidența contabilă?

3. Dispozițiile Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar și ale Regulamentului nr. 2454/93 din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 trebuie interpretate în sensul că atunci când nu există dispoziții legale naționale care să prevadă în mod expres o majorare a drepturilor vamale sau o altă sancțiune națională echivalentă cu suma care ar fi fost percepută cu titlu de dobânzi moratorii între data apariției datoriei fiscale și data înscrierii sale ulterioare în evidența contabilă, dreptul comunitar nu permite instanțelor naționale să aplice o astfel de majorare sau să impună o astfel de sancțiune?

⁽¹⁾ JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58.

⁽²⁾ JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3.